

ЛИПЕНЬ
1972
Київ

Рік видання 46-й

№ 14 (888)

Ціна номера 12 коп.

Мал. А. ЧУРКІНА

— Ну й оцінки! З такими далеко не зайдеш!
— А я й не збираюся виїжджати з міста.

— Іти на роботу, не йти на роботу, іти на роботу, не йти на роботу...

Телеграфне Агентство Перця

ПАРФУМИ З КИШЕНІ

Як передає наш чернігівський кореспондент, тут у перукарнях міста з'явилося цікаве нововведення. У клієнтів, які просять освіжити їх, скажімо, одеколоном «Красная Москва», майстер питає: «А ви з собою принесли?» Клієнт дістає з кишені парфуми і простягає майстрові.

Автор нововведення — дирекція побутової фірми «Полісся». Це вона встановила для перукарів небувалі норми витрати парфумів. Так, норма витрат тієї ж «Красної Москви» на день — лише 5 грамів. І на одного клієнта не вистачить!

У 100 РАЗІВ ШВИДШЕ

Керуючий трестом «Донецьксілбуд» Михайло Іванович В'юник заявив кореспондентові ТАП:

— Я не розумію, на що скаржаться керівництво Мар'їнського району електричних мереж? Наша пересувна механізована колона № 105 споруджує диспетчерський пункт Мар'їнської РЕС шість років. І якщо керівництво мехколони всі ці шість років заявляє, що у найближчі два місяці пункт буде здано в експлуатацію, то у мене немає підстав цьому не вірити. ПМК-105 буде диспетчерський пункт у 100 разів швидше, ніж будувався Кельнський собор. А його, як відомо, будували 600 років!

Є ЕКОНОМІЯ!

КИЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). Вітаміни та мікроелементи, як відомо, — дуже необхідні речовини для життєдіяльності сільськогосподарських тварин. Тому витрати їх слід економно, з розумом.

Значного успіху в цьому досягла завідувач ветеринарною аптекою м. Переяслав-Хмельницького Т. І. Шнулета. Вона завжди тримає свою аптеку на замку, і колгоспним ветлікарям, таким чином, ні за які гроші не вдається купити тут отих необхідних речовин. Загрози ж, що вони поспуються у неї на полицях, нема абсолютно ніякої, бо Тетяна Іванівна не відчиняє аптеки й тоді, коли треба приймати цей товар.

ПЕРЕМОГЛО ТЕЛЕБАЧЕННЯ

У зв'язку з великим потоком інформації, яку одержують при допомозі телевізорів жителі м. Тлумача Івано-Франківської області, місцеві органи влади ліквідували газетні вітрини. Кілька порожніх вітрин вирішено залишити тільки у парку імені Шевченка — як своєрідний пам'ятник дотелевізійної епохи.

Де, що, коли не відбулося

...ПРИЙОМ ХВОРИХ у Лукашівській лікарні на Черкащині. Бо в її недобудованому приміщенні робітники Золотоніського міжколгоспбуду саме різалися в «дурня». З 1964 року, тобто з початку спорудження лікарні, будівельники стали справжніми фахівцями цієї гри.

...КУПАННЯ В РІЧЦІ СОЛОНІЙ біля села Новопавлівки на Дніпропетровщині. Бо річку... вкрали. Екскаваторники з колгоспу «Україна» прорили каналу і повернули русло Солоні до своїх ланів.

...ГЕОЛОГІЧНІ РОЗКОПКИ біля Слов'янського керамічного комбінату. Тому що геологам, які випадково знайшли під шаром землі поклади цінних порід, пояснили, що це на комбінаті у такий спосіб зберігається сировина.

МАНТІЯ — ЗА ОСОБЛИВІ ЗАСЛУГИ

Після довгої перерви, викликаній зниженням активності губителів природи, — що, у свою чергу, пояснюється посиленням боротьби з ними, — відбулося термінове засідання ради клубу. Приводом для такого нагального зібрання стала заява, текст якої подаємо нижче.

РАДІ КЛУБУ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Ми — керівники Бучанського крохмального заводу в особах директора Забишного Василя Петровича та головного інженера Пивоварова Валерія Івановича — протягом багатьох років з інтересом вивчаємо досвід роботи дійсних і почесних членів вашого клубу по перетворенню природи. Тобто по перетворенню природи в антиприроду. Наслідки цієї роботи дають нам підстави вважати її недосить досконалою і такою, що не повністю відповідає нашим зрелим можливостям.

Передусім ми маємо на увазі порівняно низьку віддачу од втручання у так звані природні процеси. Сотня-друга, хай навіть тисяча відправлених на той світ рибин, два-три десятки гектарів ненароком знищеного лісу і так далі не можуть повною мірою продемонструвати, що царем природи є людина, озброєна найновішими досягненнями сучасної науки й техніки.

Пошлемося на свій досвід. Бучанський крохмальний завод — підприємство невелике. Проте ми рік у рік виявляємо приховані резерви і рішуче вводимо їх у дію. Якщо торік завод скидав у Рукач — притоку річки Ірпінь — неочищені стічні води в кількості, не більшій, аніж це роблять керівники підприємств — члени вашого шановного клубу, то в травні 1972 року ми вирішили діяти енергійніше і спустили в Ірпінь стільки високоякісної отрути, що на протязі тридцяти кілометрів — од селища Гостомель до Ірпінської насосної станції — врізали дуба — за найскромнішими підрахунками Київської рибінспекції — 13 тисяч сазанів, лящів, судаків, карасів, окунів, щук і плотвички на тисячі й тисячі карбованців.

І це, зважте, не рахуючи раків. Ми вже не говоримо про рибу, котра сконала у Київському морі — від надходження стічних вод через шлюзи насосної станції. Тим паче не згадуємо про те, що наші відходи надовго відбили у пляжників охоту хлюпатися в річці.

Ось що таке справжня масштабність і справжній розмах! Для підтвердження наведених нами цифр додаємо акт Київської рибінспекції від 20 травня 1972 року. Інші докази плавають догори черевом у річці Ірпінь та Київському морі.

У зв'язку з усім вищесказаним просимо прийняти нас до клубу губителів природи. Вважаємо, що наші заслуги дають нам підставу сподіватися не на рядове, а на почесне членство. Обіцяємо й надалі сумлінно виконувати обов'язки губителів природи.

З повагою —

Директор Бучанського крохмального заводу
В. ЗАБИШНИЙ.

Головний інженер В. ПИВОВАРОВ.

Ознайомившись із цією аргументованою заявою, а також наочно переконавшись у точності викладених у ній фактів — з цією метою спеціальна комісія побувала на Київському морі та річці Ірпінь, — рада клубу губителів природи одногласно вирішила: ПРИЙНЯТИ В. П. ЗАБИШНОГО ТА В. І. ПИВОВАРОВА ПОЧЕСНИМИ ЧЛЕНАМИ КЛУБУ І НА ВІДЗНАКУ ОСОБЛИВИХ ЗАСЛУГ ВРУЧИТИ ЇМ ПОЧЕСНІ МАНТІЇ ІЗ ЛУСКИ ЗАГИБЛОЇ РИБИ.

Про дату вручення мантий буде повідомлено додатково.

Звіт підготував В. ЧЕПІГА.

Без слів.

Дали
перцю!

На чужій дерті — до самої смерті хотів наживатися Порохня Л. Р. — мельник колгоспу «Радянська Україна» (с. Матюші Білоцерківського району). Але не вийшло. За сигналами, що надійшли до редакції «Перця», злодія впіймано на гарячому. У нього вдома знайдено і вилучено 220 кг краденої дерті.

Як повідомили з Білоцерківського райвідділу внутрішніх справ, Порохня Л. Р. з роботи знятий і притягається до відповідальності.

Недаремно нажуть, що хто на чужому наживається, той неодмінно впіймається.

Затертому ВІРИТИ!

Залізничний пасажир створений для чекання.

Спочатку він, ще й не пасажир навіть, чекає дня від'їзду і, як завжди перед дорогою, трохи хвилюється. Про всяк випадок ще раз дзвонить у довідкове бюро — ну, от приміром, донецького вокзалу:

— Скажіть, будь ласка, поїзд двісті шістьдесят шостий Сімферополь — Кіровоград відправляється сьогодні за розкладом?

— Аякже! — запевняє довідкове. — Звичайно, за розкладом.

Вичерпна відповідь заспокоює, як валер'янка. І пасажир із валізою з'являється на вокзал. Він у бадьорому настрої і мугикає пісеньку:

Біжать, біжать
Путі-дороги...

Даремно мугикає. Почекавши якусь годинку у черзі біля каси, він дізнається, що потрібного йому поїзда сьогодні нема, що за розкладом він передбачений лише на завтра.

Залізничний сервіс ще й не на такі несподіванки здатний.

Поїзд двісті дванадцятий Київ — Кременчук за розкладом завжди мав відходити з дев'ятої колії київського вокзалу. Проте довірливий пасажир міг скільки завгодно його чекати на отій дев'ятій колії — і не дочекатися. Бо, як пише у доповідній записці з цього приводу черговий помічник начальника київського вокзалу Л. М. Науменко: «...поїзд 212... з невідомих причин систематично відходить з десятої колії. Ось чому ми маємо неприємності з боку пасажирів».

Висновок слушний. Саме тому. Тільки не слід забувати й про пасажирів. Вони в цьому випадкові теж мають неприємності. Так би мовити, з боку залізничників.

Ні, нелегко буває іноді просто громадянину стати «громадянином пасажиром». Скажімо, відстоїть громадянин чергу біля залізничної каси, візьме квиток і чимдуж — до чотирнадцятого вагона поїзда № 102. А провідник цього вагона з п'яних очей може не роздивитися до ладу квитка і не пустить громадянина у поїзд, як він це зробив із пасажиром М. Г. Мальцевим.

Чи ще й отак: збираєтесь їхати ви із плацкартним комфортом (ясна річ, оплаченим!), а їдете — без. Бо у депо станції Донецьк забудуть підготувати для вас вагон, як забули підготувати його для ростовських школярів, що їхали на екскурсію до Львова з пересадкою в Ясинуватій. Їхали без ковдр, простиралл, подушок.

Еге ж, навіть прослизнувши у поїзд, пасажир ще не обов'язково влаштується. Зайде, бува, а місце вже зайняте. Пасажир нервує:

— Вибачте, ви зайняли моє місце!
— Ні, я зайняв своє!

Виявляється — «двійники». Два квитки на одне місце.

Наприклад: поїзд № 276 Херсон — Харків, вагон тринадцятий, місце сорочкове і на нього квитки: № 5074 і № 5090.

Або: дванадцятого квітня, поїзд № 275 Харків — Херсон, вагон дев'ятий, місця третє і четверте. Касири харківського і полтавського вокзалів спільними зусиллями вмурилися продати на кожне з цих місць по три квитки...

Та що там! Касирка Одеського вокзалу С. С. Зайдербіт на один лише поїзд № 56 Одеса — Київ відпустила десять квитків-близняток!

Отут бригадирів поїзда, мабуть, не залишається нічого іншого, як влаштувати гони. Викликати обох пасажирів до тамбура і по сигналу: «Два-три!» нехай біжать. Хто перший доскочить до місця — за тим воно й залишиться. А у кого менше сприту, хай стоїть десь на проході, обклавшись валізами, щоб не впасти, як задрімає, і мучиться свідомістю своєї пасажирської неповноцінності.

І ще добре, як на тому все скінчиться. А то вагонний провідник, чи то переплутавши станції, чи, може, з гуманних міркувань («нехай не мучиться!»), висадить невдачу на кілька зупинок раніше, ніж тому потрібно. Як це було з громадянином Я. І. Записочним, що їхав поїздом 238/237 Одесько-Кишинівської залізниці в дев'ятому вагоні.

Висаджений таким робом пасажир, як правило, отямиться і добере, що не туди приїхав, лише «коли поїзд удаль загуркоче». І сяде на рейки, і напише скаргу...

Взагалі скривджений пасажир має нахил скажитись. Для цього до його послуг всюди на залізниці є книги скарг: у поїздах, на вокзалах, у касах, у станційних буфетах і ресторанах.

Зайшов, скажімо, пасажир пообідати до ресторану на лебединському вокзалі. Замовив суп — на перше, на друге — плов. А йому ні з того, ні з цього приносять борщ і гуляш.

Ну, і їв би мовчки. Так ні ж! Книгу скарг вимагає.

Чи от здалося якось відвідувачам ресторану на одеському вокзалі, що в супі малувато качатини. Перевірили — так і є: майже вдвічі менше, як за нормою належить. І теж — вимагають книгу.

Ім аби скажитись! Аби неприємності людям робити!

Єдина втіха, що й це зробити, виявляється, теж не так просто.

В дорожніх ресторанах, за неписаним правилом, книгу скарг видають на десяту вимогу відвідувачів. Нехай вибирають між книгою скарг і поїздом, що ось-ось відійде.

Пасажир Ч. обрав перше і зробив запис у книзі скарг ресторану того ж таки лебединського вокзалу. Відвів душу. І з почуттям виконаного громадянського обов'язку поїхав собі далі. А скаргу в ресторані — кожен рядочок окремо — ретельно затерли. Нехай тепер хто вчитає! Навіть резолюція ресторанного начальства на цій скарзі: «Затертому вірити!» не прояснює суті справи.

А є й такі пасажирів, що вимагають свіжих газет і журналів, як, наприклад, у поїзді № 132 Одеса — Харків.

З усякої, коротше, дрібниці зчиняють лемент.

Ні, що не кажіть, а краще, коли книга скарг украдена. Спокійніше. Бо спробуй, скажімо, касирці В. А. Антоновій зі станції Роздільної відбитися від пасажирів, які хочуть письмово зафіксувати в книзі свої враження про її грубість! Єдине, що може протиставити сердешна касирка настирливості клієнтів, — це все ту ж саму грубість:

— Книгу вам? А дзуськи! Після дощика в четвер...

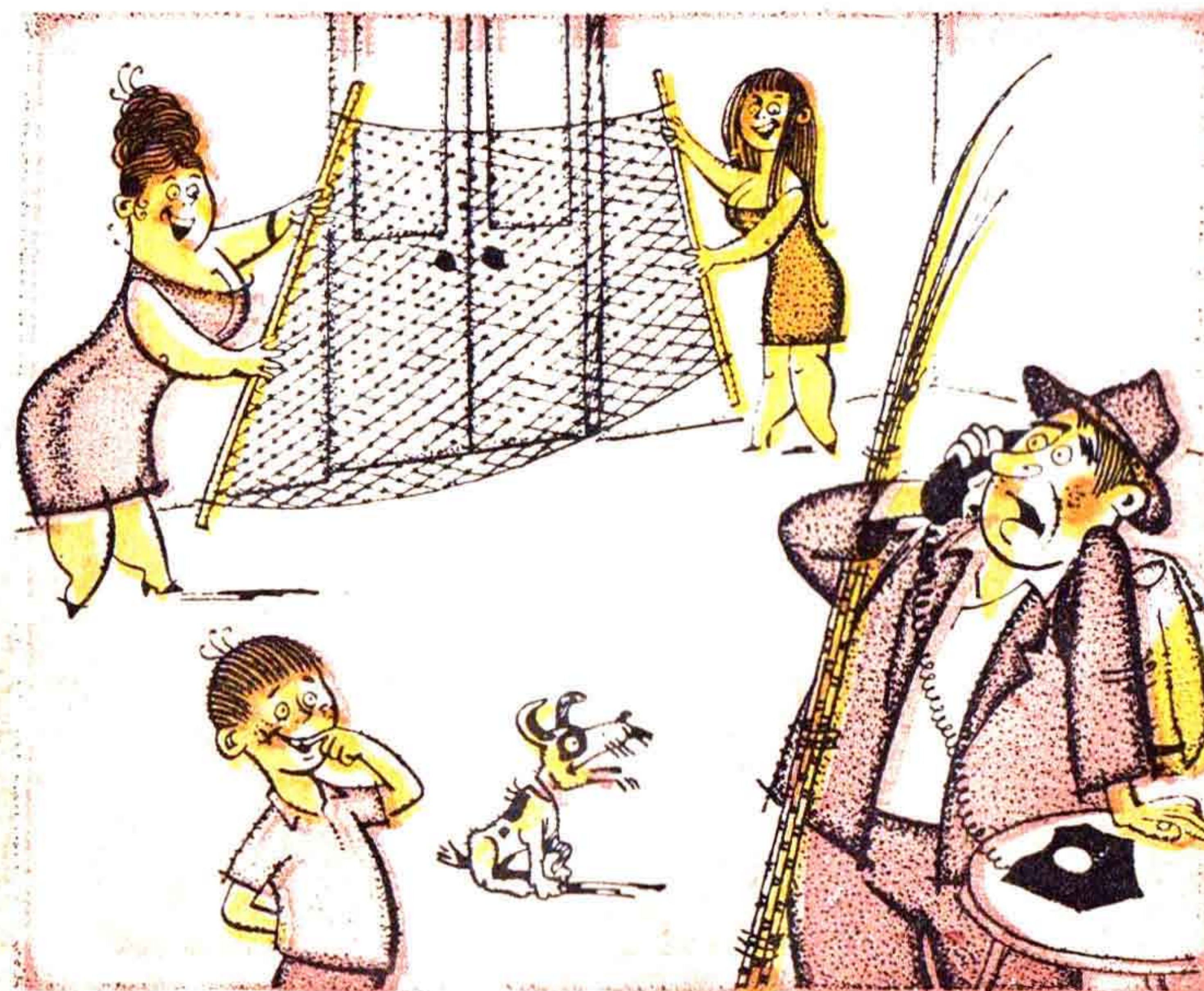
Що ж, пасажир — людина терпляча. Він почекає, поки пройде дощик і прийде четвер. Не виключено навіть, що й дочекається того омріяного часу, коли скрізь зустрічатиме тільки ввічливість і привітність, привітність і ввічливість. І тоді напише не скаргу, а подяку.

І тоді, ми переконані, навіть не буде потреби в резолюції «Затертому вірити».

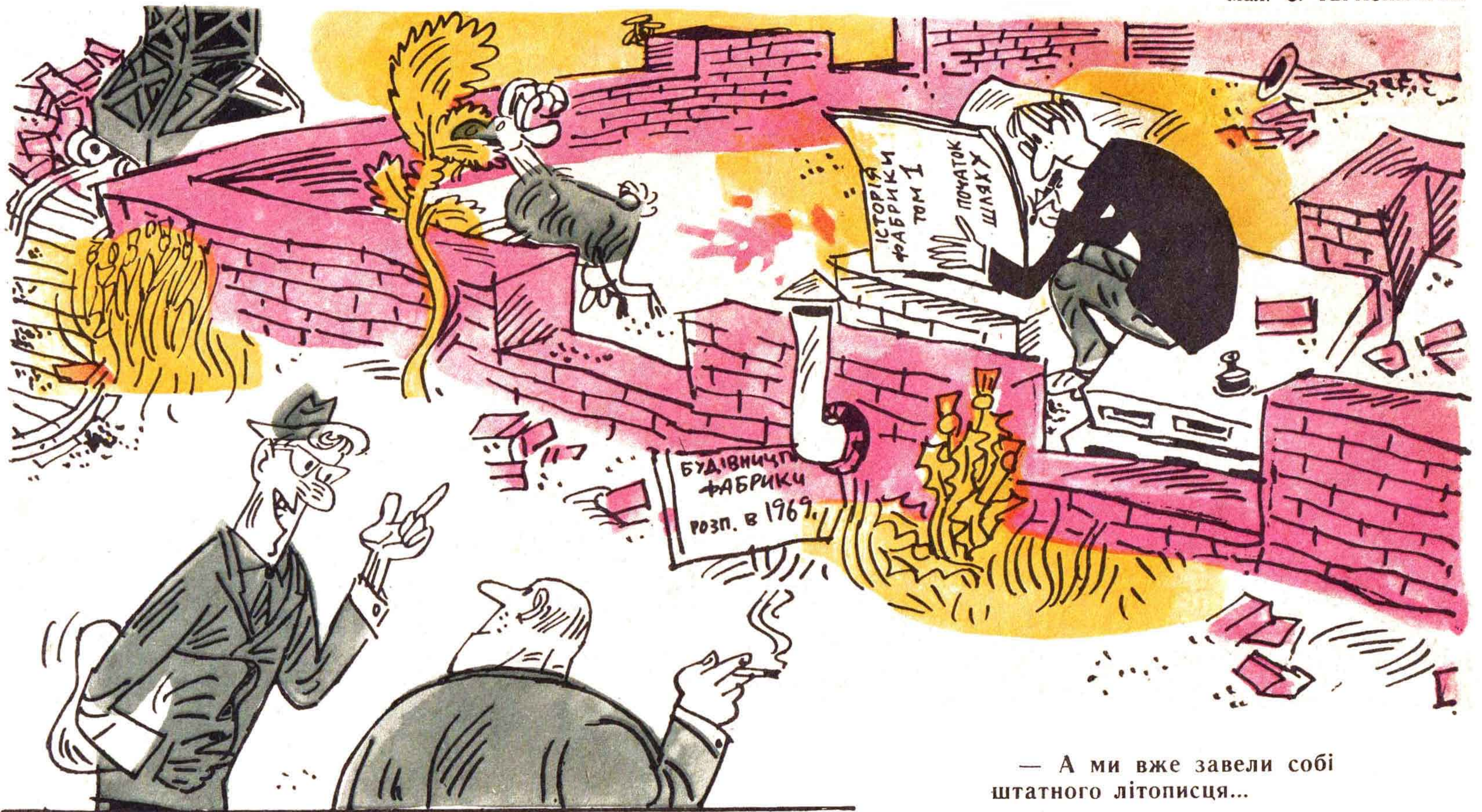
В. КОВАЛЬ.

Київ—Донецьк —
Харків—Одеса.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ні, хлопці, сьогодні з поїздкою на риболовлю у мене нічого не вийде!

— А ми вже завели собі штатного літописця...

Новини з питань тяганини

Честь марки, або операція № 645359

Жодній більш-менш солідній фірмі не хочеться втрачати честі своєї марки. Працівникам харківського заводу «Комунар», який випускає телевізори «Берізка», також бажається, щоб про їхні вироби споживачі були якнайкращої думки.

Судіть самі: не встигли з Коростенського змішторгу Житомирської області завернути харків'янам телевізор № 645359 із заводським браком, як сам заступник директора заводу тов. Єна надіслав коростенцям листа, у якому попросив надіслати рекламацийні документи.

Було це у серпні минулого року. А вже 13 вересня до коростенців надійшов... ні, поки що не телевізор, а другий лист тов. Єни, у якому він просив сповістити їх точну адресу і станцію призначення. Сповістили. І вже у березні цього року одержали... ні, знову таки не

телевізор, зате ще аж два листи тов. Єни. У них він запевнив Коростенський торг, що найближчим часом телевізор повернеться з ремонту, і попросив повідомити, через яку оптову базу вони його одержали.

Повідомили. Почекали ще місяць. І тоді відправили лист до «Перця». Так, мовляв, і так, ось уже вісім місяців морочать нас харків'яни!

І як тільки тов. Єна дізнався про це, він негайно відбив телеграму до Києва: все, мовляв, у порядку, телевізор відремонтовано і відіслано замовникові! Оперативність просто вражаюча: 28 квітня редакція одержала лист із Коростеня, а 29-го — телеграму тов. Єни.

От про цей, гідний усякої похвали випадок ми й вирішили розповісти читачеві: нехай бачить, як оперативно уміють відстоювати честь своєї марки на харківському заводі «Комунар»!

В. БОЙКО.

Р. С. Коли фейлетон був уже написаний, нам подзвонили з Коростенського змішторгу: телевізор № 645359 справді благополучно повернувся додому. Єдина дрібниця, про яку на заводі забули, — це відремонтувати його. Як і раніше, він глухонімий: немає ні звуку, ні зображення. Але хіба є час звертати увагу на такі деталі, коли йдеться про оперативність, про честь заводської марки!

В. Б.

І такє буває

ЗАРАДИ КВІТОЧКИ

(Сумний, але повчальний факт)

Жив-поживав у Кіровограді по вулиці Калініна громадянин С. Нічого собі громадянин. При здоров'ї. Жив, значить, та поживав. У одній половині особняка він, у другій — його сестра. А довкруг — сусіди.

Мав громадянин С. сад і клумбу. Посадив він на клумбі рожу і поставив біля неї та біля саду сторожу — вівчарку, як теля завбільшки.

Одного разу, вирішивши перевірити свою сторожу, любитель-садівник тихцем підкрався до яблуні й зашарудів листям. Пес, треба йому належне віддати, виявився на висоті вимог — не встиг хазяїн зірвати й поганенького яблущка, як він рвонув його за литку.

Після повного курсу лікування проти можливого сказу громадянин С. зауважив, що хтось на клумбі квітку зірвав. Ще звечора

квітла, розливаючи довкола пахощі, а вранці не стало. Хто її вкрав? Сусіди, єдиноутробна сестра чи, може, діти, що так і гасяють довкола?

Таке зазіхання на його власність украй стурбувало і обурило громадянина С. І він кинувся захищати своє.

Обкопуватися глибоким ровом чи обгороджуватися високим муром було б накладно. Тому ні першого, ні другого він не зробив, а лиш обснував клумбу дротом і підключив до тієї огорожі струм високої напруги. Помилувався ділом рук своїх і пішов спокійно спати — тепер якщо кому й заманеться доторкнутися до квітки, то доведеться його ближнім на вінки витратитися.

Що снилося квітникареві-ентузіасту тієї ночі — ніхто ніколи не довідається. Вставши рано-пораненьку, пішов він до своєї клумби й ненароком торкнувся огорожі...

Не стало громадянина С.

* * *

А цю сумну історію розповіли ми ось чому.

Бачимо: є ще деінде любителі відгороджуватися від світу колючим дротом, гіллям шпичастим, стінами з вмурованим нагорі битим склом. Застерегаємо їх:

— Люди, це небезпечно!.. І не тільки для ближнього вашого!

Микола ГАННИЧ.

м. Кіровоград.

Про Грицькову правду і виробничу травму

— Я знов до вас: Грицько Люшня —
Робочий м'ясокомбінату.
Ось так приходиться щодня
Повсюди з костуром кульгати:
У соцзабез,

в завком,
в міськком,

І вище оббивать пороги...
Тепер я певен, що кругом
В нас бюрократи й демагоги.
Бо скрізь — чи зам. сидить, чи зав. —
Доводиться кричать у вічі,
Що на роботі постраждав,
Що травма в мене — виробнича!
Чи й досі з них ніхто не зна,
Що не про їхні гроші мрію,
А про державні?

І вона —
Держава наша — не збідніє!..
Тож ви пером критичним їх
І виведіть на воду чисту!..
Ось так «бомбив», як тільки міг,
Люшня

мене — фейлетоніста.
Я згодивсь. Проявив порив:
Оббив, як він, усі пороги,
З робітниками говорив...
І вирішив писать... про нього.

Так, вірно Гриць Люшня рече:
Держава справді в нас багата.
Й, на жаль, трапляються іще
По установах бюрократи.
Та мовить хочеться мені
Не про недоліки буденні,
А про концепцію Люшні
Щодо державної кишені.
Він, дійсно, жив, «як у раю»,
Бо крав щодня — узимку, літом...
І через жадібність свою
Ледь не зробився інвалідом...
В цеху, бувало, обкладе
Живіт і груди свіжим салом,

Паском затягнеться — і йде
На прохідну... І пропускали!
А скільки виніс він ковбас
За пазухою, під полою!..
Його ловили.

І не раз
Він каявсь, клявся головою!
А сплатить штраф —
і знову рад,

І знову він своєї піє:
— Великий м'ясокомбінат,
Держава наша не збідніє!..
Але тепер уже Люшню
Не візьмеш голою рукою:
«Віднині тактику зміню —
Вже не попрусь до прохідної!..»

І ось Люшня
з одним дружком
Домовивсь паритетно, значить,
Що кине за паркан смерком
Люшні він

окорок свинячий.
А друг подумав: «братъ так братъ:
Й собі щось прихопити ж мушу»...
Поцупив — пудиків на п'ять —
І приволік
свинячу тушу.

В умовнім місці просвістів,
Й почувши відгук за хвилинку,
Під ноги цегли намостив
І тушу вихекав на стінку.
— Ти, Грицю, тут?
— Та тут... Приніс?
— Ага, Лише сказати мушу...
— Це потім. Кидай швидше вниз —
Ловлю!

...І жмакнулася туша!
Упало зразу п'ять пудів
Люшні на голову, на спину!
І він, завалившись, заревів:
— Рятуйте! Пропадаю! Гину!!!

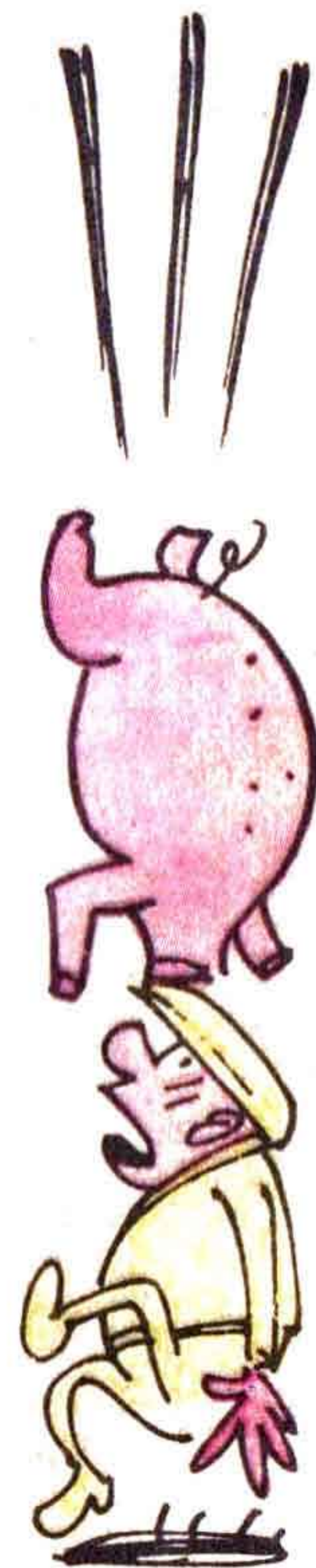
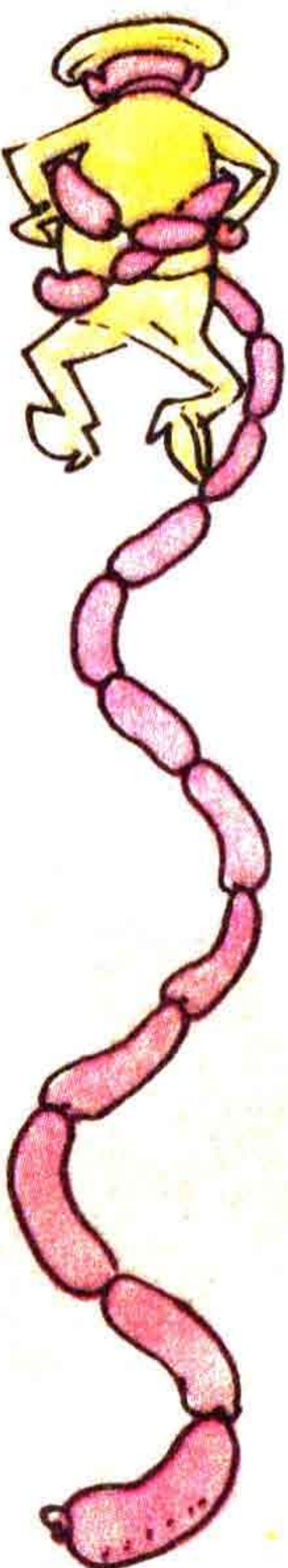
...Та тільки не загинув, ні:
У нас же медики прегарні —
Кістки поправили Люшні
І череп склеїли в лікарні.
Тож не болить давно нога;
Як не на людях — ходить справно.
А в кабінетах, знай, кульга
Й вищить про «виробничу травму».
І тут, і там здійсмає крик,
Що «хоч багата в нас держава»,
А він — «робочий чоловік —
Страждає. Через що, цікаво?..»
Він і мені

весь телефон
Вже обірвав — підмоги просить...
Тому й пишу я фейлетон,
Тому і ставлю крапку: досить!
Не робітник він.

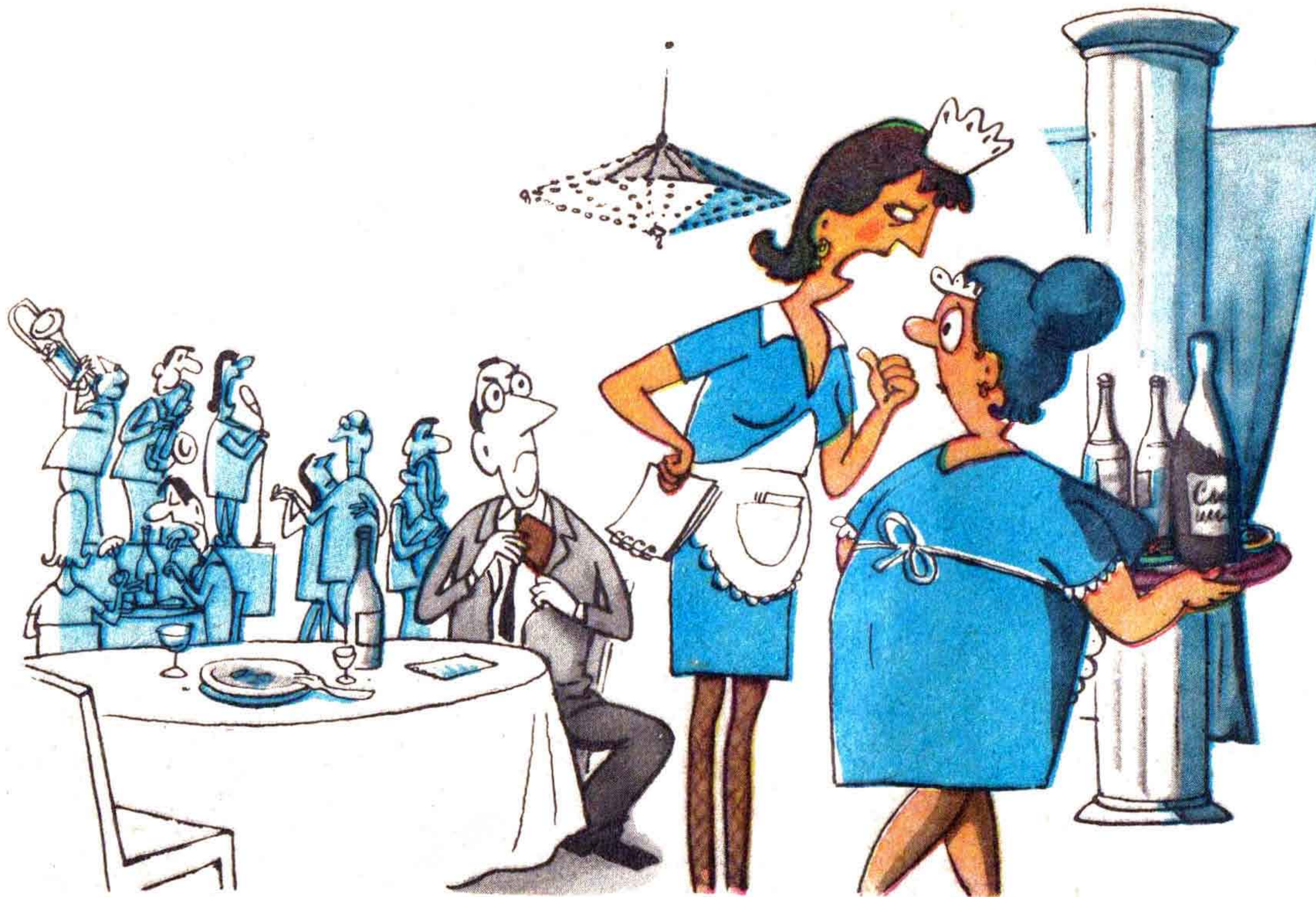
Це звання
Даремно всім у очі тиче;
Хапуга й торбохврат Люшня,
Він честь плямує робітничу.
І знає хай поріддя зле:
Держава справді в нас багата,
Держава щедра в нас.

Але
Не для хапуг і торбохватів!

Іван НЕМИРОВИЧ.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Дали перцю!

Одеська фабрика сувенірних і подарункових виробів виготовляє чимало всляких сувенірів. Тут і «Чорногуз на пеньку», і «Червоні вітрила», і традиційний «Одеський маяк». Все було б і добре, коли б не сюрпризи, якими наділені згадані сувеніри. Виявляється, що чорногуз із пенька злітає, вітрила від одного подиху розпадаються на свої складові частини, а маяк не хоче навіть блимнути.

Всі ці сувеніри, як того й заслуговують, були представлені на «Виставці ширнетреба» («Перець» № 6 за 1972 р.). Ними зацікавилася Одеська міжобласна лабораторія державного нагляду за стандартами і вимірювальною технікою. Як повідомив начальник лабораторії т. Сейфулін, сувеніри з сюрпризами — то звичайнісінький брак. Ось за той брак директор і головний інженер фабрики з роботи зняті.

— Думала: культурний, інтелігентний, а він, хамлюга, здачу вимагає...

КОНТЕКСТИ

Підбадьорював знесилоного боксера: «Вище голову!»

Через цю горілку і вина ніколи випити!

Його Пегас прийшов до фінішу першим. Але без вершника.

Думки інколи приходили в його голову. І з жахом розбігалися.

З рецензії: «У програмі виступило також кілька маловідомих народних артистів».

Нема захисту лише від бездоказової критики.

Грати в кішки-мишки з літературою ще не значить бути дитячим письменником.

Мало художників-монументалістів, зате до біса — моменталістів.

Дійшов до ідіотизму, але не зупинився на досягнутому.

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

Найважче піддається приборкуванню «зелений змії».

Купався у славі — з рятівним поясом.

До одруження захоплювався ма-рафонським бігом, після — ходьбою на вишпійки.

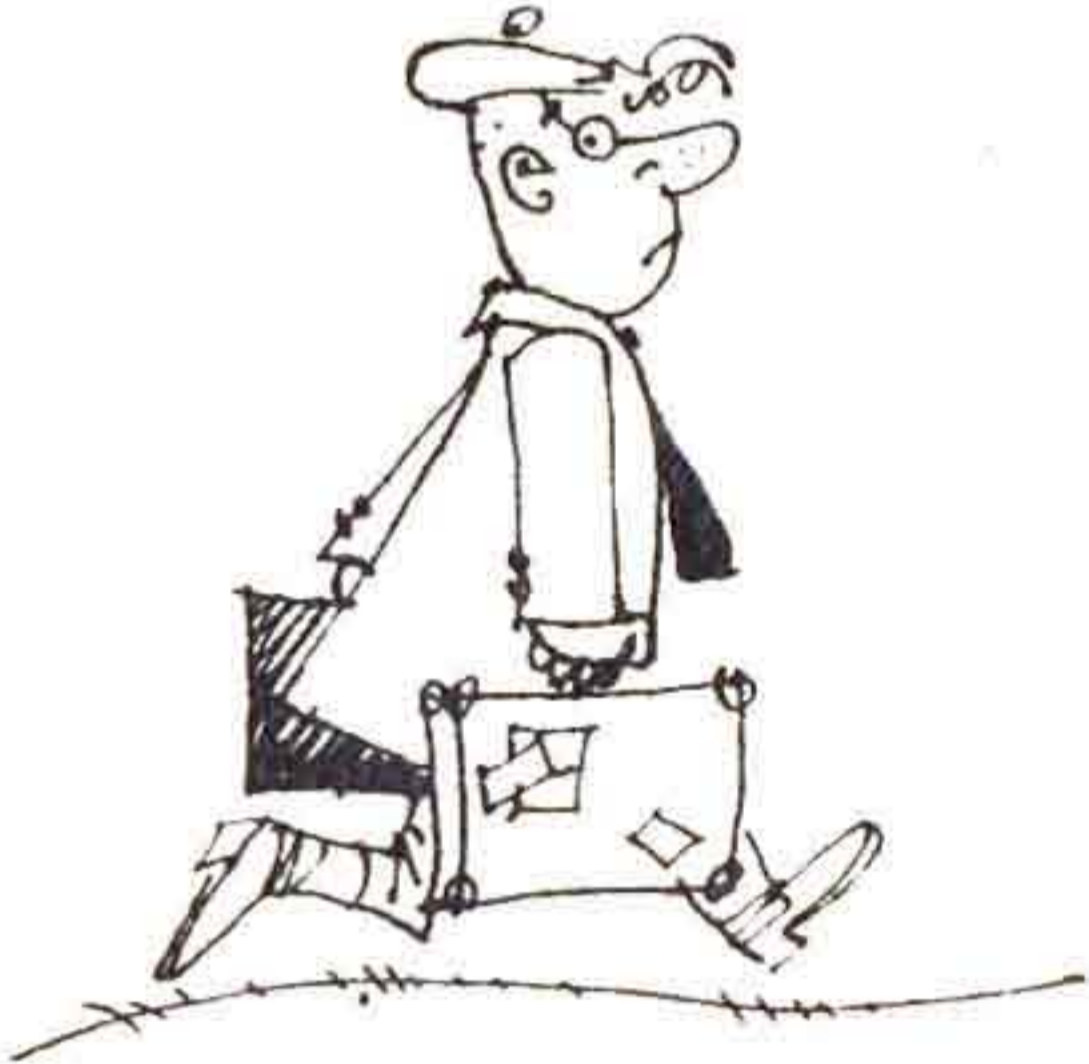
Надоптиміст: кричав «ура» віткаючи.

М. СЛЬОЗКО.

м. Миколаїв.

НА ЕНТУЗІ- АЗМІ

ГУМОРЕСКА

Вася Кучеренко закінчив культосвітнє училище і з призначенням приїхав у село Розлоге на посаду завідувачого клубом. Радо зустрів його голова сільської Ради Остап Карпович Товчигречка.

— Так-так, допомогла критика, — розглядаючи призначення, задоволено усміхався він. — Недарма я на всіх нарадах і сесіях ставив питання руба: дайте нам кадри, а ми вам культуру покажемо!.. Жонатий?

— Та ні, ще не встиг.

— Прекрасно, прекрасно. Жонатому, скажу тобі, важко на цій ділянці культурного фронту. А на чому граєш?

— На баяні.

— Це вже гірше. В нас у клубі — одна балалайка.

— Нічого. Ми поки що драмгурток організуємо. Декорації і реквізит, напевно ж, є?

— Минулого року декорації списали, бо клятї миші геть чисто поточили, одне рем'я лишилося. А з реквізитом дещо краще.

— Згодом можна поповнити, — не падав духом Василь. — А поки що шашково-шахові турніри влаштуємо.

— Це можна. Є по хатах і шашки, і шахи. Хай несуть, що в кого знайдеться, і — дуйте! Головне — ентузіазм. А тепер іди в клуб і присту-

пай до роботи. А дідові Ониськові, нашому завклубові, скажи, хай іде додому.

* * *

Кучеренка ця розмова хоч і не дуже втішила, а проте й не надто засмутила. Все, подумав, згодом наладиться. За кілька днів він побував на фермах, серед механізаторів. Любителів набралось і на драматичний гурток, і на хор. Навіть декламатори знайшлися. Коли репетиції мали розпочатися, Остап Карпович викликав Василя у сільраду.

— Тут така справа, — сказав він. — Від сільської Ради ми тебе рекомендували у члени пенсійної комісії. Доведеться йти на засідання.

Згодом, коли взялися готувати концертну програму, завідувачому клубом доручили скуповувати по господарствах колгоспників лишки курячих яєць.

Коли із цим покінчили, Вася знову отримав важливе завдання — переписувати у населення худобу.

Потім його послали у район на триденний збір членів протипожежної охорони. Остап Карпович пояснив:

— Гасити пожежу — це теж мистецтво, скажу тобі. Ми рекомендували тебе позаштатним пожежінспектором.

Після того Кучеренка відрядили на куштовий семінар вихователок ясел.

— А я тут при чому? — ошелешено закліпав очима завідувачий клубом.

— Поки вихователки будуть у районі радитись, потримаєш коней, бо гарячі дуже.

А коли настало літо, дали Васі для обробітку ділянку картоплі, гектар буряків і гін кукурудзи.

* * *

Отут і не витримав Вася Кучеренко. Загорнув у чумацьку свитку козацькі штани, узяв балалайку, прийшов до Остапа Карповича та й сказав:

— Натє ваш реквізит та й бувайте здоровенькі.

— Ех, — зітхнув голова. — Вчили, бач, тебе, вчили у тих школах, а пуття нема. Не ті кадри пішли — ентузіазму мало. А тут головне — ентузіазмом взяти.

— Беріть уже ви своїм ентузіазмом, — не стримався Вася. І подався в інше село.

А Остап Карпович покликав виконавця і наказав:

— Сходи-но до діда Ониська та передай йому: хай у клуб на роботу виходить.

Анатолій ВОРОПАЙ.

м. Ромни Сумської області.

ХРОНІКА НОВИН

У СВІТІ МУЗ

Подяка автора

Письменник Василь Ірпінчук влаштував прийом на честь літературного критика Вовко-Давського, який написав розгромну рецензію на його роман «Серце й сонце», «Спасибі, — сказав розчулений Ірпінчук, — тепер я переконаний, що моя книжка не залежить на полицях магазинів».

Творча дискусія

«У своєму мистецтві я бог!» — скромно заявив під час дискусії художник-мариніст Антоній Схвильований. Дискутуючи з ним, мистецтвознавець К. Артезіанський у розпалі суперечки схопив художника за бороду. Вирвавшись, А. Схвильований заявив кореспондентам: «Нехай не думає, що він уже бога за бороду впіймав!»

Завжди в строю

У зв'язку з ускладненням після грипу лікарі заборонили бухгалтерові П. П. Петренку займатися розумовою працею. Але Петро Павлович залишився в строю: він пише анотації на нові книги.

Черговий хронікер О. КРУКОВЕЦЬ.

— Звідкіля це в тебе «Волга», Степане?

— Та з Дніпра!

Мал. А. СВИНЦОВА

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Цей моторний сірий птах
Не гасає по світах,
Не летить у край далекий —
Не боїться хуги, спеки,
Дома вічно молодець...
Хто він, діти?

(чпєрєдєд)

Хто пасеться край дороги?
Невеличка, довгі роги,
Ще й борідка є, до речі...
Молочко дає малечі,
Зелень-травку підгриза...
Догадалися?

(єєєє)

Лісова хвостата птиця
Метушиться та вертиться,
Тут скрекоче, там скрекоче,
Всі новини знати хоче.
Чорногруда, білобока,
Хто це, дітоньки?

(єнєєє)

Дмитро СОЛОДКИЙ.

ВІТЯ В ТИГРОВІЙ ШКУРІ

Мама увійшла до хати з пакунком у руках.
— Ану іди сюди, Вітюнко, та помірйай! — гукнула вона, вийнявши з пакунка новеньку смугасту шубку. Вітя дивився спідлоба на обнову, але не підходив.
— Ну, чого ж ти не йдеш? — ласкаво спитала мама і наблизилась до Віті. — На, одягни.

Вітя одсахнувся:

— Не буду! Це тигр!..

— Та ні, синку, це не тигр, це шубка.

— Ні — тигр... Я боюся...

Скільки мама не переконувала Вітю в тому, що цю шубку одягати зовсім не страшно, у неї нічого не вийшло. Вітя, забившись у куток кімнати, на всі мамині умовляння твердив одне:

— Це — тигр... Я боюся...

Раптом задзеленчав дзвінок. Це прийшла у гості сусідська дівчинка Маринка.

— Ой, Маринко, як добре, що ти прийшла! — сказала мама. — Ану помірйай-но ти...

Маринка в ту ж хвилину примірjala шубку. Вона прийшлася їй якраз.

— Ну й добре! — сказала мама. — От і віддамо тобі шубку! Будеш носити!

Вітя кулею вискочив із свого кутка. Йому шкода стало шубки.

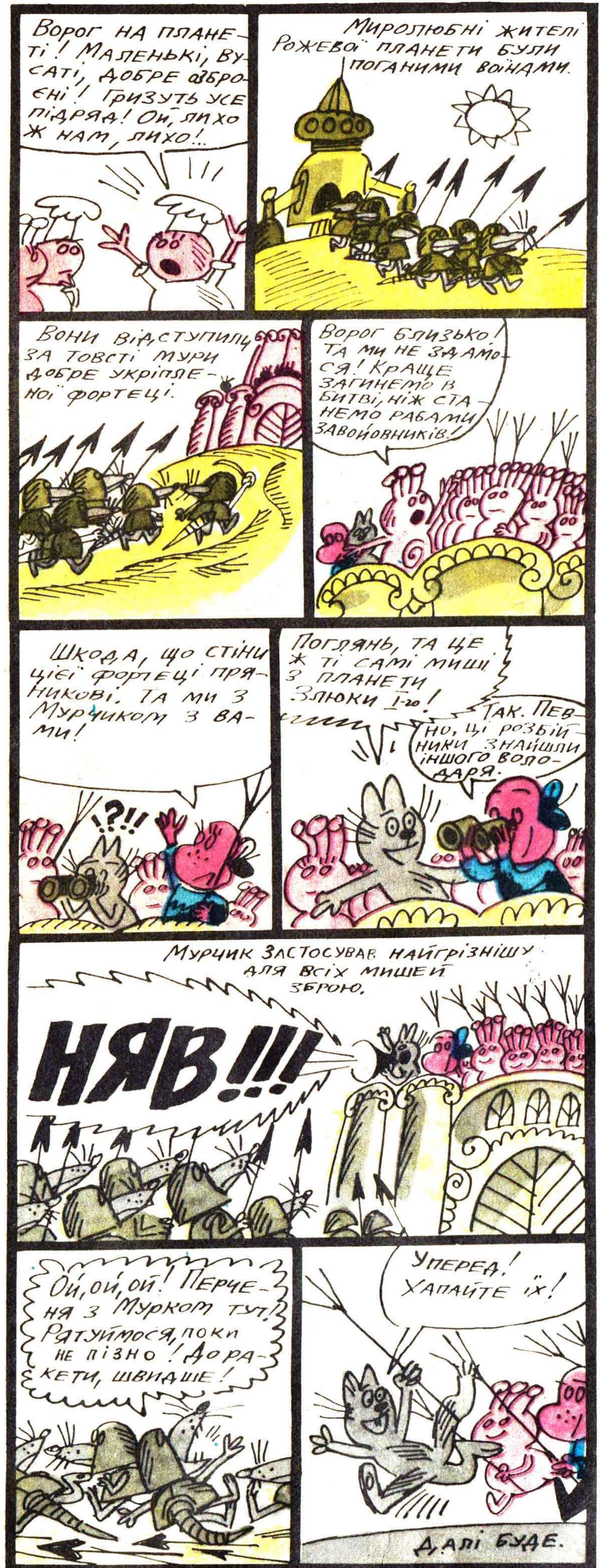
— Ні, не віддавай... Це моя! — вигукнув Вітя. — Давай, я одягну! — сказав він мамі і, переборюючи страх, вліз у шубку.

Враз його наче підмінили. Він надув щоки, нахилив голову і почав підскакувати:

— Я тигр! Я тигр! — кидався він то до мами, то до Маринки. — Г-р!.. Г-р!.. — лякав їх Вітя.

Але вони теж тільки посміхалися і чомусь ні крапельки не боялися Віті, хоч він і був у тигровій шкурі...

Ю. КРУГЛЯК.

ПРО ДРУЖИНУ

ГУМОРЕСКА

Я стою неподалік від них і вдаю, ніби читаю газету. А вони розмовляють. Точніше, говорить Гарлюк, а слухають його Антонюк і... я. Розмова для мене вельми неприємна. Очевидячки, Гарлюк не бачить мене, і таке каже про мою дружину, що... Подумати тільки, як у нього язик повертається!

— ...Розумієш, затримався чоловік на роботі, приходить додому стомлений, хоче відпочити, а вона з порога на нього: чому пізно приходиш, про сім'ю не думаєш, нічогісінько вдома не робиш... і дзижчить, і дзижчить! Як та бджола: жу-жу-жу... Ну що йому залишається робити? Брати «авоську» та бігти до магазину.

Гарлюк стоїть до мене спиною. Я не бачу його обличчя, але мені чудово видно веселу посмішку Антонюка, і ледве стримуюся.

Єдине, що змушує мене стояти на місці і мовчати, це бажання почути все до кінця. А вже потім...

— Ну, в магазині, скажімо, зустрівся товариш. Запросив випити пивця. Випили. Слово-друге, до побачення і — з покупками додому. А вдома, думаєш, подяка від дружини чекає? Чорта лисого! Знову причіпки... Ану, дихни! Пив? Так ось як ти додому поспішав, алкоголь нещасний! Так прямо й чеше: «калкоголік»...

Газета тремтить у моїх руках. Ще хвилинка — і я не витримаю. Я так порозмовляю з оцим Гарлюком, що до нових віників па-

м'ятатиме! Пліткар... Хай ми разом працюємо, разом збираємося за святковим столом, але хто дозволив розпускати такі плітки про мою дружину? Про свою розповідай...

— А знав би ти, які дебати влаштовує жіночка перед сном! Все їй не так: і посада в чоловіка незначна, і квартира не в центрі міста, і знайомств мало... Як напосядеться — нема куди подітися! Прокурор! Один порятунок — відрядження...

Холодний піт виступає на моєму чолі: все, все знає! І звідки в цього Гарлюка така точна інформація?

— До того ж ще й ревнива — ні на яку жінку не глянь! Одного разу таке викинула...

Тут Гарлюк нахилиється до Антонюка і щось шепоче. Тьху, цього ще тільки бракувало! Невже розповідає про те, що дружина пригрозила мені розлученням? Ну, дорогийкий, цього я вже не стерплю! Відчуваю, як кров припливає до обличчя. Гнівню жмакаю газету і до Гарлюка.

У ту ж мить Гарлюк повертається до мене і питає:

— Ти, напевно, чув? Це я про свою жінку, про Катю... Бачу, співчуваєш? Звичайно, тобі можна позаздрити. В тебе дружина, — що треба! Ангелі..

Я нічого не кажу. Я тільки сумно усміхаюся і витираю рукавом мокре чоло.

З білоруської переклав
С. РЕП'ЯХ.

— Кавунців додай ще, яблук...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Продавець магазину № 6 Правденко Л. Г. (с. Лабурівна Котелевського району на Полтавщині) замість організованої торгівлі товарами пропонувала людям масове цілування замка. Це аж ніяк не задовольняло покупців, і вони поскаржилися Перцеві.

Голова правління Котелевської райспоживспілки т. Анадолов повідомив, що Правденко з роботи звільнена. На прощання вона сама поцілувала замок, який, у зв'язку з цією радісною подією, зняли з дверей магазину.

Тепер магазин завжди відчинений у визначені години.

ДОПОМОГЛО

ГУМОРЕСКА

Шестирічному Євгенові приснилося щось страшне, волохате, з хвостом і рогами.

— То чорт, — угадав дід.

Сон повторився. Онук знову серед ночі захпінкав.

— Треба, — пропонує баба, — молитву над сонним почитати.

— І так!.. — заїкнувся Євгенів батько. Але баба монархічно обірвала:

— Ти в це діло не втручайся. Ви, молоді, такі розумаки...

Довелося батькові беззастережно капітулювати.

І все ж через кілька днів страхотливий сон знову насунувся на хлопчика.

— Ото, бабо, читай виразніше! — дав цінну вказівку дід, — не бу-

бони. Чорти твоєї молитви второпати не можуть.

Баба усунула недоліки в декламації.

— Сплювувати треба в кінці молитви завзятіше, — ще одну цінну вказівку подав старий. — Давай спряжемося...

І почалося дуетне читання.

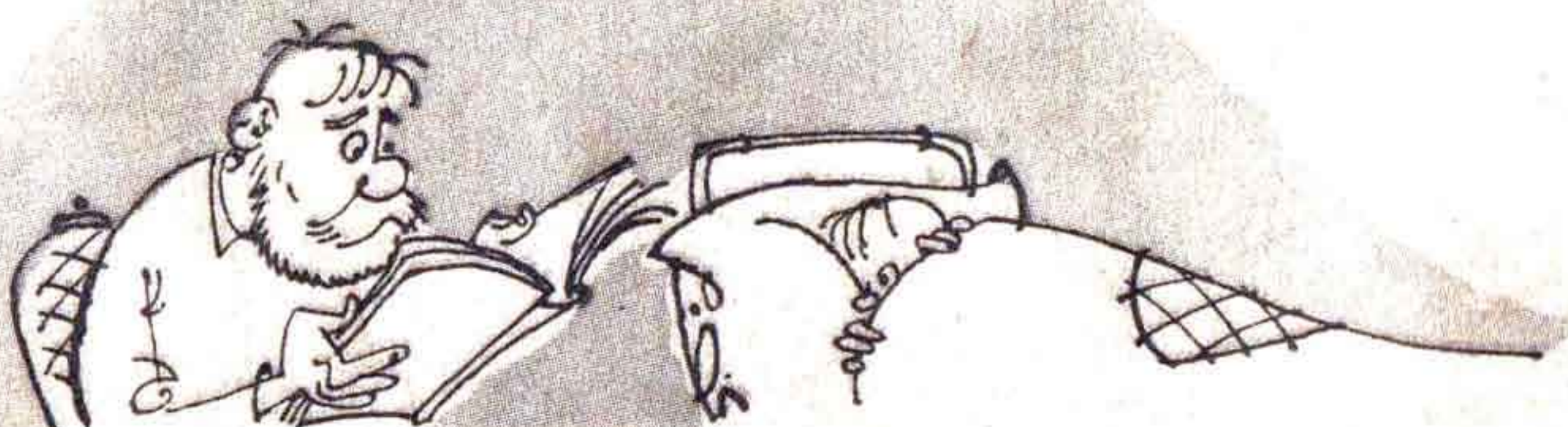
Довгенько молилися і довгенько сплювували.

Нарешті чорти таки здали позиції — на десятий рік посиленого моління шістнадцятирічному Євгенові почали снитися однокласниці. Писані красуні!

— От бачите! — зраділи старенькі, — бачите! Допомогло. Що то значить молитва.

Віктор ЕНДЕБЕРЯ.

м. Харків.

Ігор
МУРАТОВ

Щиро
вітаємо
з першим
60-річчям!

Дружній шарж
А. АРУТЮНЯЦА

Дали перцю!

«Ви не знайомі з товаришем Сірим?» — питалося у фейлетоні «Бруківка для зятя», опублікованому у № 15 «Перця» за минулий рік. А далі говорилося, що, якби були знайомі, то, напевне, дізналися б, який він зятельлюбний татусь.

А Григорій Миколайович Сірий і справді робив для свого зятя — Коновалова усе можливе, неможливе і навіть — незаконне. Будучи начальником Добровеличківського райшляхвідділу, т. Сірий «діставав» буцімто для

відділу будівельні матеріали, а спроваджував їх (знову ж, транспортом відділу) на будівництво зятякового особняка.

Прокурор Кіровоградської області т. Дятлов повідомив, що в ході слідства Сірий погасив грошову заборгованість за виписку будівельних матеріалів і використання транспорту. За зловживання службовим становищем Сірий Г. М. увільнений від обов'язків начальника райшляхвідділу.

Мал. М. КАПУСТИ (м. Донецьк)

Панькається.

Надродні усмішки

ОДЕРЖАВ ПРЕМІЮ

- Іване, чого ти невеселий?
- Одержав премію.
- То це ж добре!
- Добре, та не зовсім.
- А то чому?
- Так її «замочили», що й зарплата ляснула.

Повідомили В. ХОМЕНКО та П. СУГОНЯК з села Хороше Озеро Борзнянського району Чернігівської області.

ЯК УЗНАЮТЬ!

- Син питає у батька:
- Тату, а музику можна підняти?
- Що ти таке говориш, сину?.. Звичайно, ні!
- А як же узнають, де легка музика?..

ЗНОВУ ДВІЙКА

- Мати звертається до сина:
- Що з тобою? У тебе знову двійка. Може, ти не розумієш запитань учителя?
- Ні, мамо, навпаки. Запитання я розумію, а от вчитель моїх відповідей не розуміє.

Повідомив В. В. ВОИТЕНКО з м. Токмака Запорізької області.

УТОЧНИВ

(В дореволюційному суді)

- Ви звинувачуєтесь у тому, що вирали свиню і семеро поросят.
- Свиню крав, пане суддя, винуватий, а от щодо поросят — то брехня — вони самі за свинєю побігли.

ПРОКИНУВСЯ

- Сьогодні я вперше прокинувся від будильника.
- А що, досі він був зіпсований?
- Та ні, сьогодні жінка влучила ним мені у голову.

ЗІГНАВ ЗЛІСТЬ

- Завіщо ви б'єте свого хлопця?
- А що ж мені робити?.. Я купив йому нові чоботи, а в нього така нога, що не налазять...

Повідомив І СІЧОВИК з м. Кривого Рога Дніпропетровської області.

З олівцем по Токмаку

Токмак — місто обласного підпорядкування. У минулому (до 1962 року) Великим Токмаком іменувалося.

Та від того, що Токмак перестав бути «Великим», він не став малим: десятки багатопверхових будинків та інших споруд вирости у ньому за останні роки.

Чим відрізняється Токмак від інших міст? Хоча б тим, що у ньому часто буває затемнення сонця. Сонце затемнюється саме та ніптявою, що її центнерами винидають у повітря 40 котелень центрального опалення. Під час затемнення господині зовсім не вивішують надворі білизни. Коли кінчиться у Токмаку це затемнення — ніхто не знає. Навіть керівники міста.

Відрізняється колишній Великий Токмак і великим розмахом. У будівництві. Четвертий рік зводиться Будинок культури. І ще будуватиметься років сім, як запевняє Ф. М. Москура — начальник управління «Токмакдвгопредовгобуд» (так у місті називають управління «Токмакбуд» тресту «Запдріжрудбуд»).

Товаришеві Москурі не повірити не можна — він людина слова.

Ще дужче замахнулися будівельники на нову друкарню. З асигнованих у минулому році на цей об'єкт 50 тисяч карбованців освоїли тільки 8 тисяч. Що ж стосується баннопального комбінату, то тут взагалі нічого освоювати. Коштів немає, і будова законсервувалася.

А чим відзначаються тутешні жителі? Багатьма позитивними рисами відзначаються. Насамперед — залізною витримкою. Кожний із них може годину, а то й півтори простояти на зупинці, чекаючи автобуса.

А водії автобусів та автомашин у цей час дуже педучу проблему вирішують — як проїхати містом і не полатати на глибоких вибоях ресор. Та поки що ніяк вирішити не можуть: ресори летять.

Тутешні жителі не бояться ніяких труднощів. Восьмирічна школа № 7, наприклад, знаходиться у старенькому, тісному приміщенні. Якщо в учительській сідають за стіл два педагоги, то вже третьому немає де примоститися. Ніде повернутися і в комірчині, яка править одночасно за піонерську кімнату, бібліотеку й медпункт.

Та вчителі не ремствують. І терпеливо долають труднощі.

Взагалі токмаківці нічого не бояться. Минулої зими вони безстрашно ходили по тонкому, а потім по крихкому льоду. Річ у тім, що зруйнувалися два містки через річку Токмак. Зруйнувалися при допомозі дизелебудівного заводу імені Кірова під час очищення річки. А будувати нові ніхто не хоче.

Особливо сміливішають жителі Токмана у ті дні, коли демонструється гарний фільм. Вони штурмом беруть касу кінотеатру, ризикуючи позбутися не тільки усіх гудзиків на піджаках чи плащах, а й ребра полатати. Всяк бо знає: кінотеатр у місті один, і якщо до каси не протовпнеться, то картини не побачиш.

А так, взагалі, Токмак, хоч і позбувся свого епітета, але — все одно великий. Місто обласного підпорядкування, от тільки малу увагу його проблемам приділяють обласні організації.

З олівцем подорожували, записували і малювали

М. ПАЛЬЧИК та В. ГОРБАЧОВ.
Запорізька область.

Новий Фільм

ДУХ ЗАБИЛО...

Мал. П. КОГАНА

Років десять тому в колгоспі «Радянська Україна» Оріхівського району з'явився новий свинарник. Подія, звісно, втішна, але особливої уваги громадськості вона не привернула: тваринницькі будівлі нині ростуть, як гриби після дощу.

Став потроху рости й наш свинарник. Піс-піс, розростався і зрештою доріс до великого свиновідгодівельного пункту на сім з половиною тисяч безрогих.

Отут-то громадськість і підняла свої здивовані очі. Бо це вже вам не якийсь там хлівець!

— Аж дух забиває! — вражено вигукнули мешканці селища Комишувахи. Ї, схопившись за пера, заходилися писати про це схвильовані листи в усі кінці.

Почали в Комишувахи приїздити різні комісії — і з обласної санепідстанції, і з облвиконкому, й з інших інстанцій. Приїздили, принохувались і пересвідчувались: дійсно, забиває! Бо, окрім того, що з боку пункту дмуть у бік селища панівні вітри, звідти іще й річечка каламутна тече. І все оте пливе просто по вулиці Гоголя, впадає в канаву біля самої залізничної станції Фісаки.

Кинулися до голови колгоспу В. Ю. Кучеренка:

— Що ж це ви антисанітарію розводите?

— А це не я починав, — знизав плечима В. Ю. Кучеренко. — Це мій попередник Гринько В. Х. тут свинарник поставив. А я тільки продовжив справу.

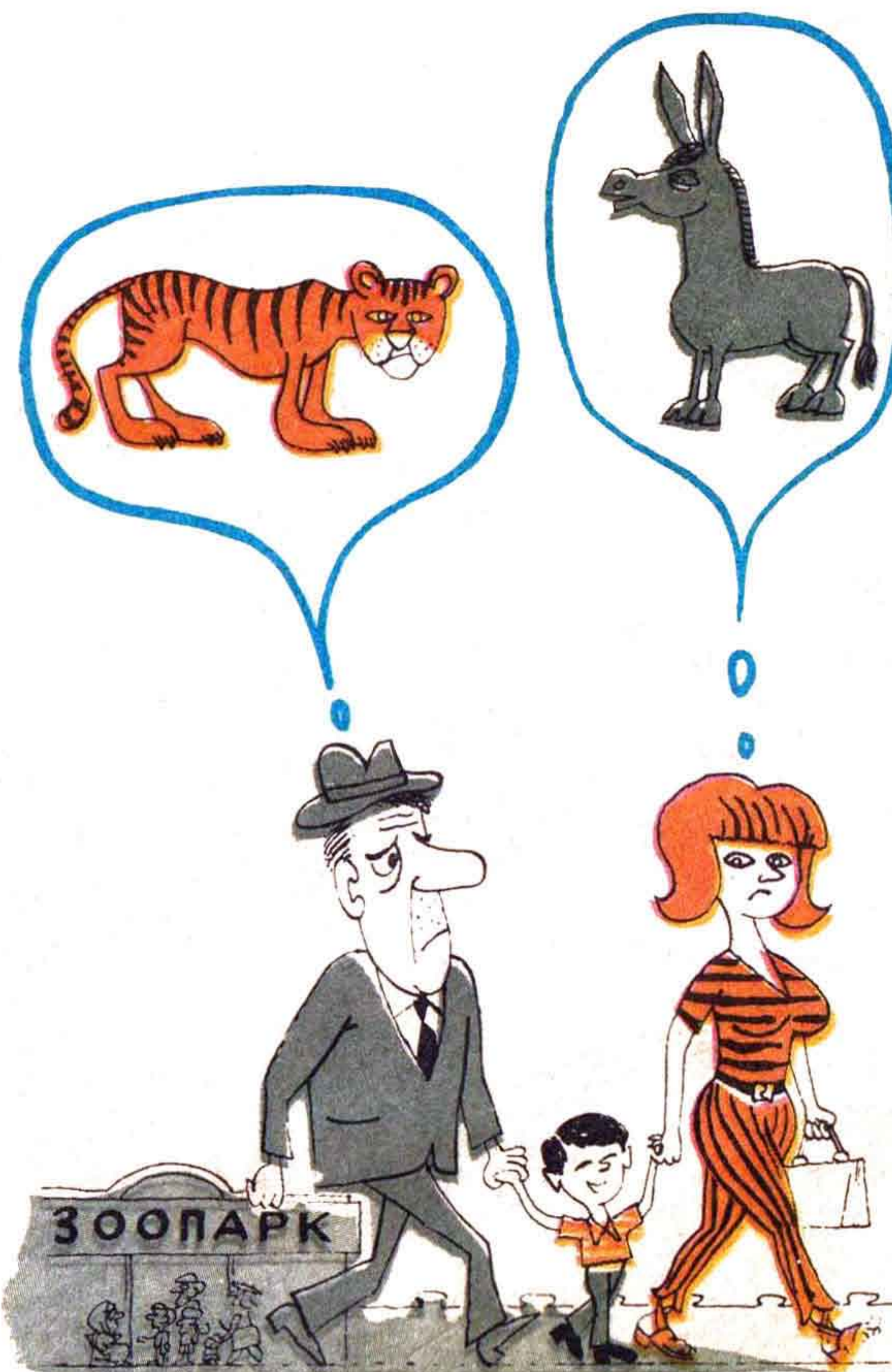
— Але ж треба щось придумати! Щось робити! — загукали комісії. Було висунуто кілька конкретних, ділових пропозицій, як позбавитися того лиха. Найконкретніша з них — це передати усі тваринницькі приміщення сусідньому заводові залізобетонних виробів під склади, а за кошти, передбачені на будівництво складів, спорудити тваринницьке містечко в іншому місці.

Чи довго, чи ні мудрувало керівництво колгоспу, але було вирішено діяти. За діло взялися як слід — неподалік від того свиновідгодівельного пункту уже закінчується будівництво... родильного корпусу на 400 свиноматок.

Врешті, можливо в цім і винних нема — може, людям не тільки дух забило, а й голови запаморочилися од тих ароматів.

В. КОПЕЙКО,
помічник санлікаря.

Селище Комишуваха
Запорізької області.

Без слів.

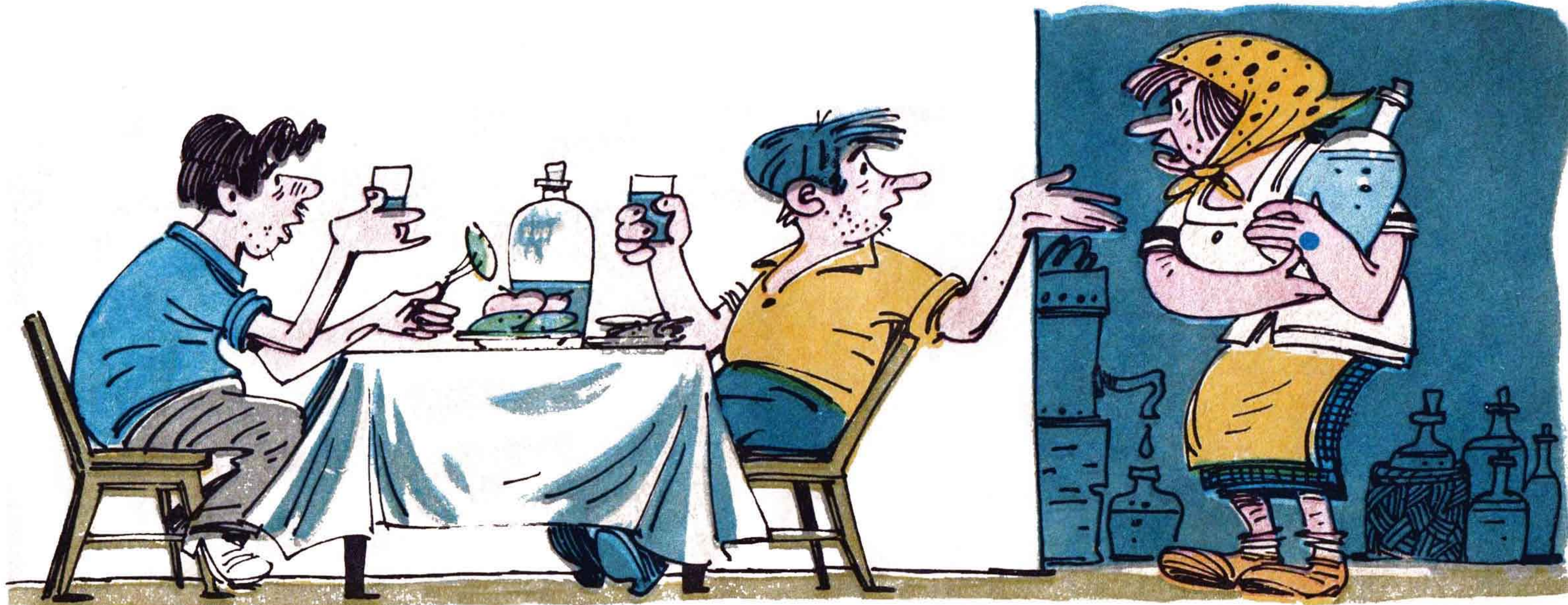
ДОРВАЛИСЬ

Три роки тому в с. Сваричівці Ічнянського району Чернігівської області розпочато будівництво нового клубу. Викопали траншеї під фундамент, навозили бутового каменю, цегли, піску. Та на тому все й захололо. А в старому клубі влаштували птахоферму. (З листа до редакції)

Колись той клуб, звичайно, буде,
Колись до нього прийдуть люди,
А на сьогодні тільки кури
В селі дорвались до культури.
К. ЮР.

ДЕГУСТАТОРИ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Доведеться тебе, Катерино, послати на стажування до Мотрі: у неї вже після другої чарки чманієш...

З ЖИТТЯ ЗНАМЕ-
НИТОГО ДЕТЕКТИВА
НИТОЧКИ

РУКОПИС ПОВЕРТАЄТЬСЯ

ДЕТЕКТИВ З ПЕРЦЕМ

РОЗДІЛ 6
НЕ ТАК СТАЛОСЯ,
ЯК БАЖАЛОСЯ.

РЯБКІВ НІС ПРА-
ЦЮВАВ ІЗ ПОВНИМ
НАВАНТАЖЕННЯМ.
І ОСЬ...

КРОКОДИЛ? АЛІГАТОР

ЖИВИЙ?
ЗВІЯКІ?

НИТОЧКА МАЙСТЕР-
НО РОЗПОЧАВ ДОПИТ.
КОНЬЯК? ВІСКІ?
СІГАРУ?

ДРУЖИНА В МЕНЕ
МОЛОДА, ВЕРЕДЛИВА.
ТІЛЬКИ З КРОКОДИЛО
ВОЇ ШКУРИ СУМОЧКУ ЇЇ
ПОДАВАЙ. А ДЕ ЇЇ ВІЗЬ
МЕШ? ДЕФІЦИТ. ДО-
ВЕЛОСЯ НА ТОВЧКУ МА-
ЛОЗІТНОГО АЛІГАТОРА
КУПУВАТИ. ПОГОДУЄ-
МО РОКІВ З 20 А ТАМ
НА СУМОЧКУ ПУС-
ТИМО.

ЩЕ ОДИН
ЛЮДИНА ПО-
ЗА ПІДЗЕМНО
КОЛО
ЗВУЖУЄТЬСЯ

В ЦЕЙ ЧАС У ЛІСІ...
З ДЕКАДОЮ БЕЗ
ПЕКИ РУХУ ВАС,
ПОРУШНИЧКИ!

ЗА ПЕРЕХІД ВУЛИЦІ
НА ЧЕРВОНЕ СВІТЛО З
ВАС НАЛЕЖИТЬ ШТРАФ
У РОЗМІРІ 10 КРЕБ. ТІЛЬ-
КИ В ТАКИЙ СПОСІБ МИ
ЗМОЖЕМО ЗМЕНШИТИ
КІЛЬКІСТЬ НЕЩАСНИХ
ВИПАДКІВ.

ВВЕЛИЧЕЗНИМ
ЗАДОВОЛЕН-
НЯМ!

ЗАМІСТ ГРОШЕЙ
БАНДЮГИ ЗНАЙ-
ШЛИ У
ПОРТФЕЛІ СЮРПРИЗ

ПОРТФЕЛЬ А ОБРАЧІШ, ЗНА-
ДБИТЬСЯ. А З ЦЬЮЮ МА-
КУЛАТУРОЮ ХАЙ ЛІСОВИК
МОРЧИТЬСЯ.

ДРУЖЕ! ПЕРЦЕ!

Знаєш, що таке не везе?
Боюсь, що не знаєш.

Щоб знати, що таке не везе, треба хоч раз скористатися послугами Одеського заводу по ремонту транспортних засобів.

Я — скористався. Мені, інвалідові Великої Вітчизняної війни, на цьому заводі відремонтували автомашину. І так старанно відремонтували, що назад, додому, я на своєму автомобілі вже не їхав, а прямо-таки летів.

Насамперед полетіли гальма. Сяк-так, за допомогою попутних шоферів, їх підладнав. Потім відлетіли дверці машини. Після цього почали відлітати передні колеса. Ще б трохи, і я разом із ними полетів би до чорта на роги, та на дальші мандри не вистачило мастила: воно, виявляється, поступово витікало з картера.

Отак, завдяки одеським умільцям, автомашина, яка до цього чесно і безвідмовно возила мене, раптом розлетілася.

Цікаво було б знати, Перче, чи тільки мені одному так пощастило?

М. УМРИКОВ,
інвалід II групи.

с. Пилипівка
Любашівського району
Одеської області.

Хочеш вернути собі молодість? Покупайся у нашому ставку і — гарантуємо! — знову, як і замолоду, зеленим будеш. Такий уже в нас ставок! Чудотворний ставок, — сказали б ми, якби не знали, що чудо це створюють керівники нашого селища: років уже, мабуть, з п'ятнадцять не чистили ставок, от і позеленіла в ньому вода.

Дорослих це, правда, не дуже обходить. Вони в ставку не купуються — гдують. Бовтаються в ньому всеняке літо самі тільки дітлахи. А що вони після купання додому повертаються зеленими, то це, на думку керівників нашого селища, явище цілком законірне. Кажуть же: мо-лоде-зелене...

Н. БОНДАРЕНКО.

с. Обухів
Київської області.

У нас пожежа. Винуватці — працівники Чернігівського рекламного комбінату. Взялися вони запалити у нас світлову рекламу над насою попереднього продажу квитків. Але реклама чомусь не загорілася. Натомість згоріли гроші, які ми сплатили за недіючу рекламу. Та й тепер щомісяця згоряє по 31 карбованцю, які з нас вираховує комбінат «за обслуговування».

Може б, ти, Перче, погодився взяти на себе місію пожежника?

Працівники обласної контори транспортно-експедиційних операцій.

м. Чернігів.

Хочу дати тобі пораду. Якщо тобі потрібно буде щось надіслати мешканцям м. Новгородки, що на Донеччині, ні в якому разі не користуйся поштою. Моя дочка, наприклад, спробувала скористатися — відправила мені із Ялти бандероль. Так та бандероль цілих три місяці і три дні в Новгородці на поштовому відділенні пролежала. Так що краще ходаків висилай — швидше буде.

З. ШУПЧИНСЬКА,
пенсіонерка.

Донецька область.

СТРАШНЕ ПЕРО ЖЕ В ЧУСАКА...

«Морально устойчива, аморальних порушень в собі не має і в обществённости не замiчається».

(З характеристики).

Надіслав В. ТОКМАН.

м. Сміла Черкаської області.

* * *

«Да я винен. Я захмелілий йшов додому. Але на роботі я поводив себе спокійно, оскільки я спав. А вдома я раптом став розлюченим і робив маневри сім'ї».

(З пояснювальної записки).

Надіслав В. ПАЦЮК.

с. Комишуваха
Запорізької області.

* * *

«ДОВІДКА».

Видана гр. с. Росоша Бенівському Володимеру Іллічу 1949 року народження втім, що такий дійсно уроженка і жителька с. Росоша Липовецького району Вінницької області.

Довідна видана для пред'явлення удостоверення лічності в учбовий заклад».

Надіслав В. БЕНІВСЬКИЙ.

с. Росоша Липовецького району
Вінницької області.

* * *

«Посторонім не уходить!»

(Попередження на прохідній).

Надіслав В. ШРЕДЕР.

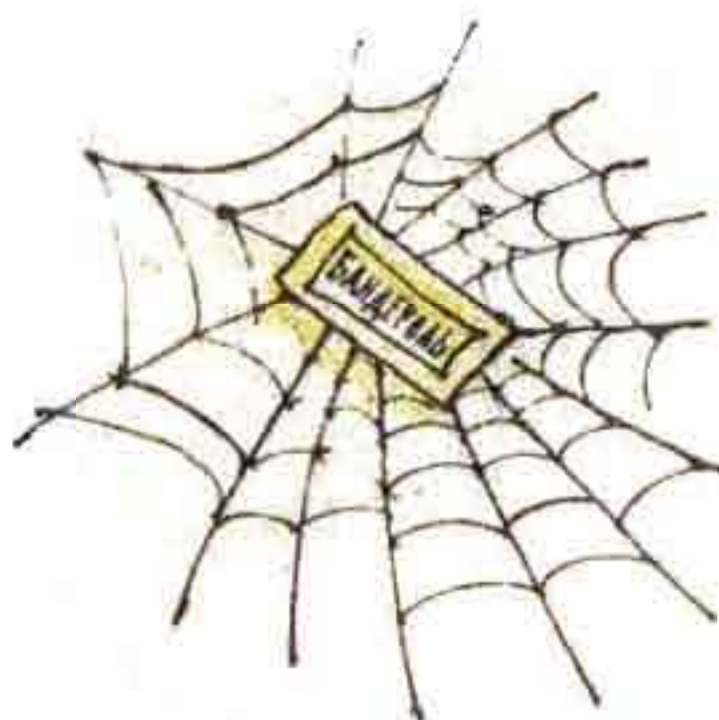
Селище Веселе Бериславського району Херсонської області.

* * *

«На сесії сільвиконкому вирішено істрибити сім штук бродячих собак: Степана К., що живе за млинами, Грицька С., Свиридона П. та інших».

(З відповіді на лист редакції газети).

Виписав В. БОНДАРЧУК.

ВИБРИКИ ПЕГАСА

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

У вірші «Молодиця» І. К-ла з м. Олевська, що на Житомирщині, розповідає:

Як зустрів я молодицю,
Придививсь — здорова.
Швидко з нею одружився,
Мов купив корову.

Як і слід було очікувати, такий поспіх до добра не довів. В результаті —

А в квартирі лиш спідниця,
Бо її немає.
Десь у мами молодиця
Блохи вибирає.

— Зважайте, не дайте отак маху, коли доведеться корову купувати. Не поспішайте: придивіться не тільки, чи здорова вона, але й якого корову, а основне — чи молочна.

* * *

І, навпаки, інший житомирець — О. Я-ук знає, що корова — це не абищія. Він закликає:

Як що ви придбали люпінну полову,
То забудьте, застрахуйте корову.

Бо буває, що:

Корова форіє, погані прогнози...
Щоденно вливають півлітри глюкози.
В додаток до цього гарячії вколи
Неможна прожити без лиха ніколи.

— Все дуже правильно. І про корову, і про полову. Біда тільки, що коли із вірша одвіяти полову, то нічого не залишається.

* * *

Г. С-ин із м. Черкас байку прислав. Називається вона так: «Байка». А йдеться в ній, зокрема, про те, що

Якось на горі Парнасі, чи на іншій там Землі,
Новий лад побудувати, узялись каменярі.

Час минав, всі працювали,
за кермом сидів Топига
По відділкам менші звірі, але Лис
все ждав відлиги.

— Ваші сумніви не безпідставні: з Парнасом це не має нічого спільного.

* * *

І уже не просто байка, а «Байка та Мораль» надійшли із м. Запоріжжя від А. С-ка. З цього твору дізнаємося про одну цікаву дискусію.

— Люблю байок мініатюри, —
Сказав колись письменник Даль...
— Коли вони написані не дурно, —
Доповнила Мораль...

Мораль?.. Закінчити б цей спір на «ач».
Байкар, коли байка твоя довгенька,
Не запевняй нас: «Коротенька»...
Бо любить міні-зміст читач

— Приємно, що Ви зуміли-таки «закінчити цей спір на «ач». Так, як Ви це зробили, — не кожен зможе.

* * *

Я Г-рг (м. Запоріжжя) у мініатюрі «Хабарник» отаке непорозуміння описав:

Кричить, реве шалений лев,
На бідну, стару цапу,
Не здогадлива вона,
Що треба дати в лапу.

— Не тільки «старій цапі», а й нам важко «здогадатися», чому так сталося. Можливо, то зовсім і не лев, а лева була?

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У селі Політани (Вінниччина) крамниця часто була закрита і мешканцям доводилось за будь-якою дрібницею ходити до сусіднього села. Про це споживачі повідомили у своєму листі до редакції.

Після втручання у цю справу Перця завідуючої крамницею Автайкиній П. Г. оголошено сувору догану, а заготувача Фурмана Ю. П. з роботи знято. Крамниця працює нормально.

★ У замітці «Домашня піротехніка» («Перець» № 22 за 1971 рік) було піддано критиці якість пляшок, які випускає Львівський пляшковий завод.

Голова Львівського міського комітету народного контролю тов. Мірош-

ник повідомив редакцію, що критику Перця визнано справедливою.

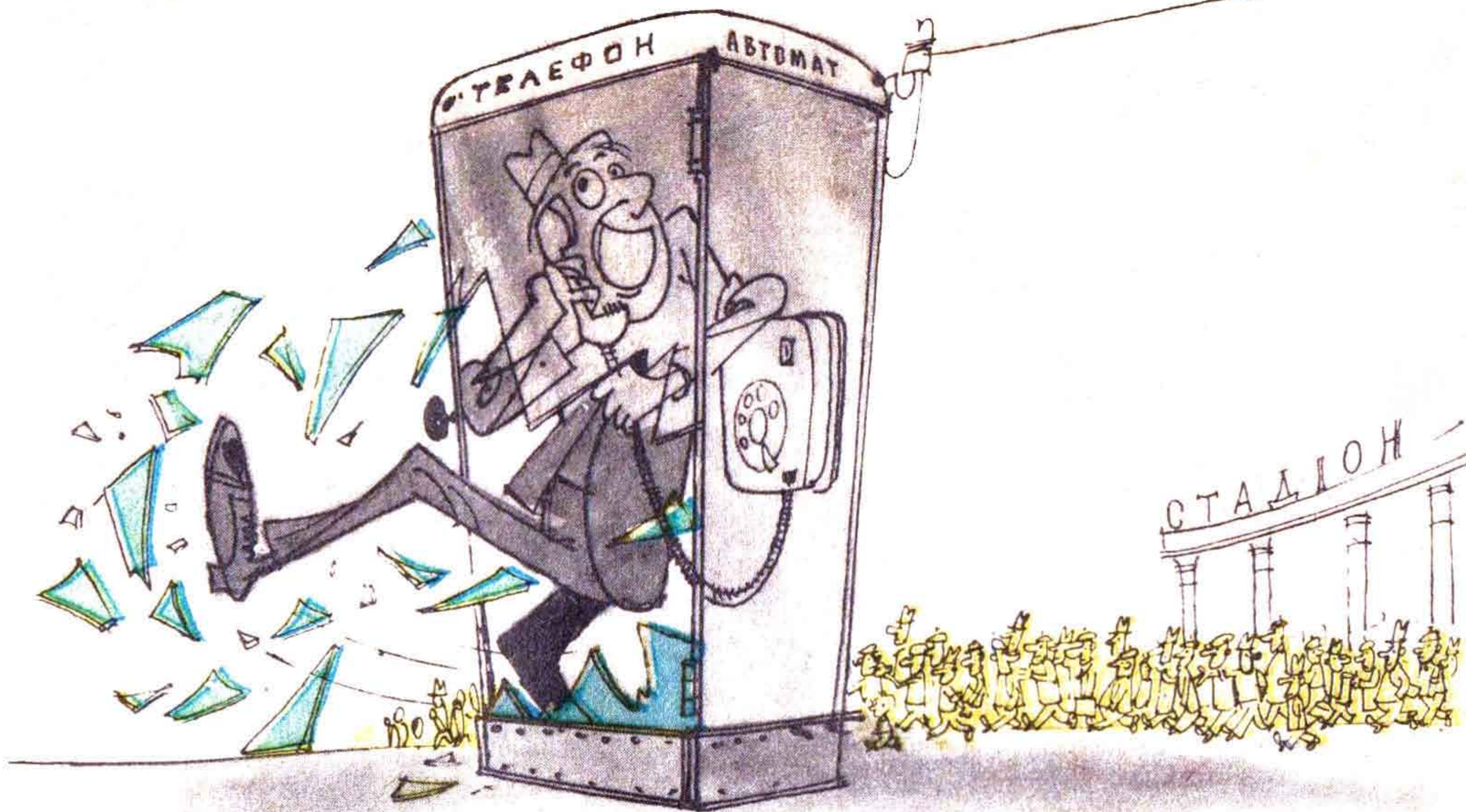
За випуск бракованих пляшок директорів пляшкового заводу Дворяновському І. С. оголошено сувору догану. А для випуску доброякісної продукції вжито необхідних заходів.

★ Про те, що у селі Сонцєві (Кіровоградщина) радіо працює з перебоями, писалося в одному з листів до редакції.

Секретар Устинівського райкому КП України тов. Григоренко повідомив: усі абонентні лінії нині відремонтовано, радіо працює добре.

Цього року в селі планується прокласти нову кабельну лінію.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А Мунтян як ударить метрів із тридцяти...

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 14 (888).
на українському мові.

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 16. VI. 1972 р. Підписано до друку 4. VII. 1972 р. БФ 10461.
Папір 70×108¹/₂. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 03127. Тираж 2 380 000 прим.

Отсканировал О.ЛЕСЬКИВ, обработал А.ЛЕБЕДЕВ для <http://perec-ua.livejournal.com/>

У СВІТІ РІВНИХ МОЖЛИВОСТЕЙ

— Мати наполягає, щоб я вступив до університету. Вона каже: «Якщо вже бути безробітним, то хоча б із дипломом».

«Нью-стейтсмен», Лондон.

— Швидше штампуй фальшиві гроші: інакше нам не угнатися за інфляцією.

«Панч», Лондон.

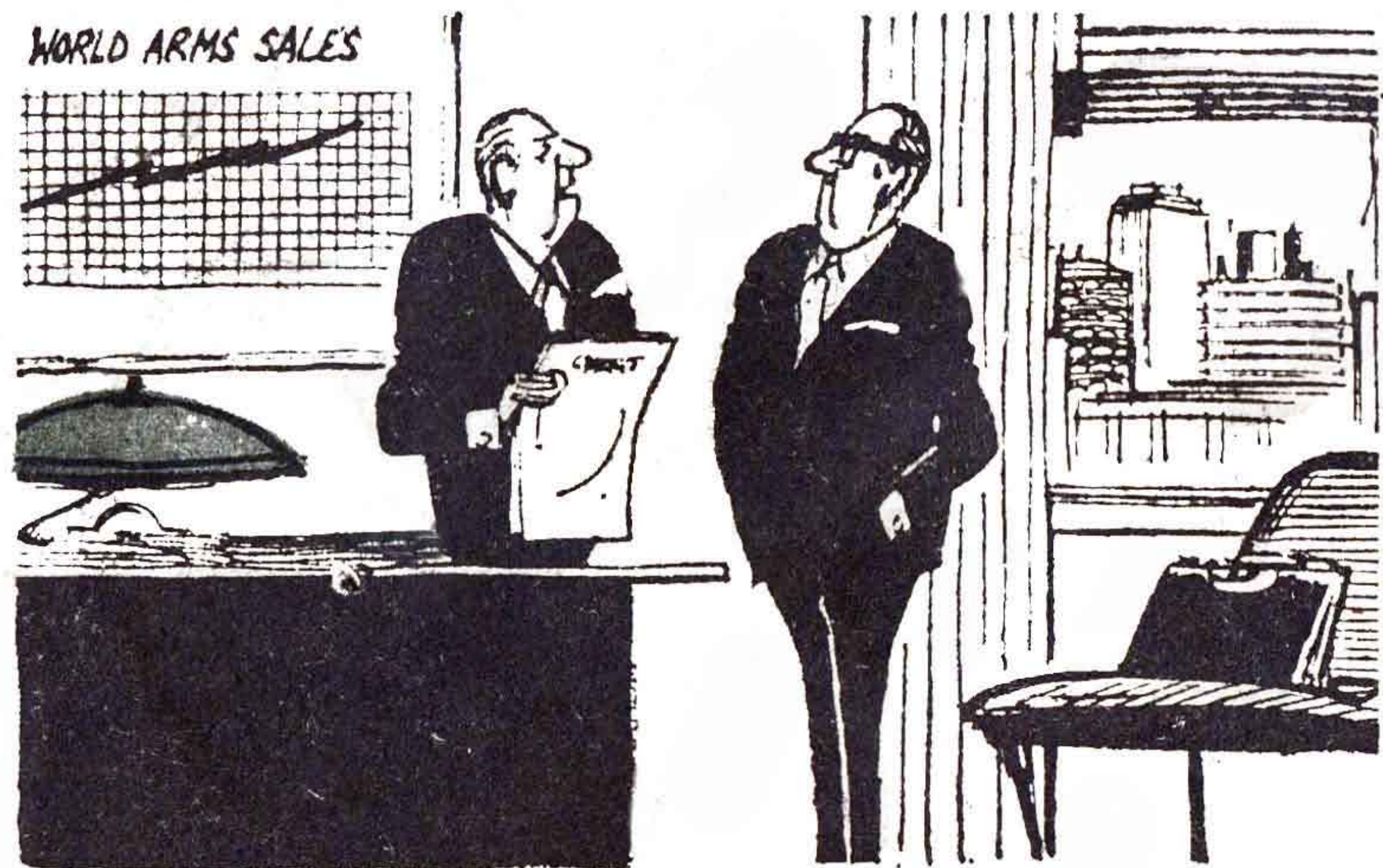
— У першу чергу, колеги, нам треба встановити, чи вистачить грошей у пацієнта, щоб пробути в лікарні ще вісім днів.

«Еуропео», Мілан.

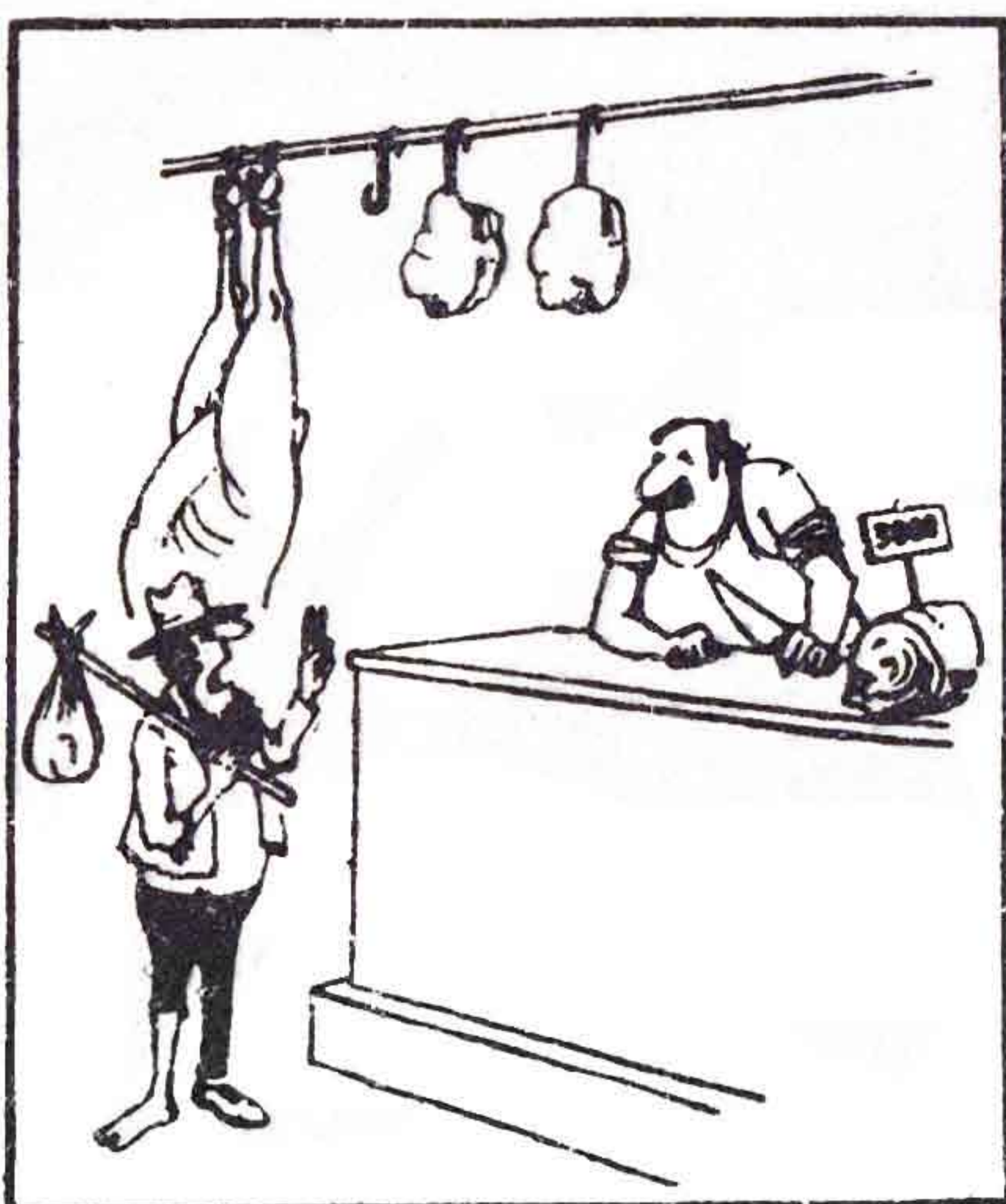
— На чому б його зекономити! Якщо цього місяця не внесемо за пральну машину, то наступного зможемо сплатити перший внесок за телевизор.

«Вельт дер Арбайт», Кельн.

Якби бог справді хотів створити людей рівними, то не створив би таких загребущих, як ми.

«Чікаго дейлі ньюс».

— Пробачте, скільки коштуватиме, щоб хоч подивитись на телячі відбивні?

«Актуалідад еспаньйола», Мадрид.

— Куди ж ми переїдемо, якщо муніципалітет справді ліквідує наші трущоби!

«Рекорд», Лондон.

Із вогню та в полум'я.

«Лос-Анджелес таймс».